

Drápuv mocný učitel

Je těžké zabít jednorožce?“ zeptal se Zuřivý dráp a zahleděl se do temné jeskyně, kde se rýsoval jen nejasný, ale obrovský obrys těla. Cítil, jak do jeho dračího mozku pronikl cizí psychický dotyk. Otevřel tomu kontaktu část mysli a doufal, že jeho společník nebude pátrat v hlubších rovinách, kde se krčily Drápovy skutečné myšlenky a záměry.

Stále měl v úmyslu pomstít se té lidské holce, která mohla za všechny neúspěchy jeho dosavadního života. Nejenže ho zesměšnila před jeho druhy, ale zavinila, že přišel o oko a že jeho matka ztratila kouzelného džina. Všechny si obtočila kolem prstu a byla pozoruhodně životaschopná. Po posledním kontaktu musel uznat, že má netušené magické schopnosti. Dokázala sledovat stopu, kterou jí nabídl, a zachránit jeho bratra, čímž prokázala i jisté kvality v kouzelnickém umění. V jeho očích ji to ale neomlouvalo, pouze vnášelo do jeho pomstychtivých úmyslů vzrušující prvek zajímavosti. Nyní žila u jednorožců a Zuřivý dráp uvažoval o výletu k nim. Nebylo by marné si spolu s dívkou podat i pár namyšlených kopytnatců...

„Jak pro koho,“ odpověděl mu chraplavý dračí hlas.

„A vy, Mistře, byste jednorožce v boji porazit dokázal?“

„Jednoho určitě, dva možná, se třemi by to byl vyrovnaný souboj. Proč se ptáš?“

„Jen jsem zvědavý. Jeden nikdy neví, co se může v budoucnu přihodit.“

„Jednorožci nikdy sami neútočí. Není důvod se o ně zajímat. Ledaže bys měl nějaký ztřeštěný nápad, který by je proti tobě poštvál.“

Poslední poznámka měla podtón podezíravosti a nedůvěry. Zuřivý dráp rychle potlačil zrádné myšlenky, které se mu draly na jazyk, a pokusil se o bezstarostný tón.

„V životě by mě nenapadlo útočit na nějakého hloupého bílého kopytnatce.“

„To rád slyším. Ostatně, oni vůbec nejsou hloupi. Rozhodně je, Drápe, nepodceňuj! Máš proti nim asi takové šance jako raněný králík proti medvědovi.“

„Díky za radu, Mistře, obloukem se jim vyhnu,“ odpověděl mladší drak uctivě a myslel to vážně. Rozhovor ho odvrátil od myšlenky prohledávat území jednorožců. Bude muset původní plán poopravit. Rozhodl se počkat, až bude Hanka z dosahu jejich ochrany, a teprve pak najít způsob, jak se jí dostat na kůži. Ta představa ho příjemně vzrušovala. Rychle ji potlačil, aby společník nevyčítal, co má v plánu. Ten naštěstí přemýšlel o úplně jiných věcech a Drákových emocí si nevšiml.

„A co Šítár? Usadil se, nebo ještě pořád tvrdne v knihovně v Dubovníku?“

Dráp se trochu rachotivě zasmál, aby uvolnil napětí, které při rozhovoru s Mistrem cítil.

„Vyjádřil bych to asi takhle: Usadil se v Dubovníku. Zdá se, že tam navázal zajímavou známost, ale nechce o tom mluvit. Pokusil jsem se ho sledovat, je však opatrný. Během

doby, kdy jsem se tam zdržoval, neviděl jsem nic zajímavého. Zato doktor je v téhle lokalitě nadšený. Šítár mu pořídil novou laboratoř, provádí pokusy na krabech a vykřikuje něco o fantastickém objevu. Na mou přímou otázku prozradil jen, že zkoumá ochromující jed z mořských rybiček a že o něm ví zatím příliš málo, než aby mohl poskytnout věrohodné informace. Prý je velice náročné získat větší množství kvalitního materiálu pro vědecké pokusy.“

„No,“ zafuněl Mistr, „hlavně když se dobře baví a nikoho ve svém okolí nedráždí. Nerad bych přišel o svého neschopnějšího dodavatele.“

„Slíbil jste mi, Mistře, další kouzelnou lekci,“ nesměle mu připomněl Dráp.

„Ano. Za záchranu Šítára si zasloužíš odměnu. Podařilo se ti přesně to, co jsem po tobě požadoval. Tentokrát jsi mě nezklamal. Víím, co ti dám. Nebude to kouzlo v pravém slova smyslu, spíš dar. Něco, po čem ve skrytu duše toužíš. Přístup ke mně.“

Dráp zalitoval, že Mistrovi svou odměnu připomněl. Najednou dostal strach, že mu slíbený dar nemusí být po chuti. Znepokojoval ho fakt, že neví, co má jeho společník v úmyslu. Byl si vědom, jak je proti němu slabý a bezmocný a jak je zcela v jeho rukou. Poslechl však, přikrčil se a postoupil o pár kroků do temnoty. Netušil, co se stane, co získá a jestli to vůbec bude stát za všechny služby, které Mistrovi prokazoval. Ucítil, jak se obrovská dračí tlapa položila na jeho čelo, pod její vahou mu poklesla hlava. Kolem něj se rozhořela síla magie. Nevěděl, zda se mu do kůže propaluje žár či chlad, bolest se rozšířila do celého těla. Snažil se vydržet a nepohnout se. Měl ale pocit, že působení kouzla trvá celou věčnost. Pak ucítil, jak se hlava uvolnila. Potácivě ustoupil o několik kroků. Tisíce jiskřiček vířilo jeho myslí a jen pomaličku uhasínaly a ustupovaly spolu s bolestí. Namáhavě dýchal a nijak se nesnažil zakrýt své myšlenky, ve kterých se rozčiloval, že takhle si odměnu za své služby nepředstavoval ani náhodou!

„Za chvílku budeš v pořádku,“ ujistil ho chraptivě Mistr, „a myslím, že tě můj dar potěší.“

„Nebylo to právě příjemné předávání daru,“ řekl Dráp vyčítavě.

„Nebudu tě napínat, Drápe, a řeknu ti, co jsi díky mému kouzlu získal. Bude to ale fungovat jen mezi draky. Jakmile kdokoli z našeho druhu pohlédne na tvé vyhaslé oko, pocítí k tobě sympatie a možná i přátelství. Už nebudeš vyhnanecem mezi svými. Nikoho z nich nenapadne, že jsi mrzák. Budou tě mít rádi.“

„A k čemu mi to bude, když jsem odešel pryč z hnízda?“

„Jednou možná zatoužíš po své dračici. S tímhle darem můžeš mít každou, po které se ohlédneš. A můžeš se s ní usadit, kdekoliv ti bude libo.“

Dráp usoudil, že to nezní špatně. Jen aby kouzlo fungovalo... Potom si přiznal, že mu zatím bylo k užítku všechno, co od Mistra získal. Kdyby tak ještě dokázal stát se jeho učedníkem. Snad se časem dočká.

Starý drak ho gestem propustil, a když Zuřivý dráp odešel, stáhl se hlouběji do jeskyně, kam nepronikl ani paprsek světla. Přítomnost mladého draka ho rozčilovala. Kdyby nebylo Karmaneuduny, byl by ho nechal v chodbách za jeskyněmi předků zemřít. Byl hloupý, zasloužil by si to. Jeho matka ale byla krásná, silná a statečná dračice. Navíc byla slušná, což Hor oceňoval. To se u draků často nevyskytovalo. Kdyby u něj chtěla zůstat ona, to by bylo jiné! Společně by studovali tajemství Temné studny...

„Zachráním tvého syna, když se mnou zůstaneš,“ řekl jí tenkrát, když se objevila v jeskyních předků.

„Pokud mého syna chceš a dokážeš zachránit, udělej to. Další podmínky nejsou hodny velkého kouzelníka,“ odpověděla a Horovi nezbylo, než činem potvrdit její vysoké mínění o jeho kvalitách. Přinesl z chodeb Drápa, který se potácel na hranici života a smrti.

„Vyléčím tvého syna, ale přeji si, abys mi posílala, co tu ke svému životu a kouzlení potřebuji. Z něj mohu učinit svého učedníka a tím tě zbavím starostí,“ učinil jí drak další nabídku.

„Nemohu zaplatit tvou cenu. Ani nemohu za svého syna rozhodnout, kterou cestou se vydá. Potěšilo mě tvé rozhodnutí zachránit ho. Pošlu ti dar hodný tvé velikosti, ale sloužit ti nemohu, to doufám chápeš,“ odmítla ho tak diplomaticky, že se ani nemohl zlobit. Až později se dozvěděl, že

ji hnízdo zvolilo za svou uznanou starší, a vůbec nebyl překvapený. Drápa u sebe nechával kvůli ní, ale ona už se nikdy neobjevila. Rozum mu napovídal, že ani v budoucnu nedojde ke změně. Jako by Dráp nebyl její syn. Viditelně nezdědil její inteligenci ani bystrý rozum. Hor občas litoval, že ho zachránil a že se rozhodl strpět ho ve své blízkosti. Dřív nebo později spadne do problémů. Má cenu ho z nich vytahovat? Možná by měl být stejně moudrý jako jeho matka a ponechat Zuřivého drápa jeho osudu. Karmaneuduna mu jednoho dne poslala sadu svitků s prastarými dračími kouzly. Šlo vskutku o královský dar. Zatím prostudoval jen pár starých textů a těšil se na ty, které čekaly ve srolovaných pergamenech na polici. Touha po vědomostech byla jeho největší silou i slabostí. Nikdy nevěděl dost, stále existovaly znalosti, na které nedosáhl. A nejvíc toužil po tajemství Temné studny. Jednou se z ní napije. Možná to nepřežije, ale kdoví... Kdyby nepotřeboval potravu a ingredience ke kouzelným pokusům, mohl by žít uprostřed skal docela sám a byl by spokojený. Ale stále ještě patří mezi živé tvory, kteří se bez jídla a zásob neobejdou. Kvůli tomu byl nucen snášet návštěvy Zuřivého drápa a Šítára.

Dcera jednorožců

„Už jsou tady, už jsou tady,“ halekal Sam na celé okolí a všichni, kdo pracovali v útulku pro magická zvířata, zdvihli hlavu. Rafan se Svátou odhodili smeták i škrabku na podlahu a vyrazili ven. Celé tři týdny pomáhali Dundarovi u zvířat. Léčitelka Sidi se věnovala svému miminu a zaběhla sem jen výjimečně, aby se podívala na zajímavý případ nebo poradila s něčím, co Svátův otec neznal. Dundar teď působil v útulku jako hlavní léčitel, což ho viditelně bavilo. Dokonce zvažoval, zda se sem nemá i s rodinou přestěhovat, aby nebyl závislý na kouzelném džinovi, který přepravoval jeho a Svátu pomocí magické brány.

„No, no, nepřeraz se,“ napomenul Toma, který reagoval na pokřik svého bratra a letěl se podívat na příchozí, aniž se rozhlédl.

„Pardon,“ omluvil se v běhu chlapec a pádil dál.

„To je mi cirátů kvůli jedné holce,“ bručel Dundar, ale taky zamířil k místu, kde se objevila návštěva.

Jako současný šéf magického útulku měl své povinnosti a očekávalo se, že osobně přivítá předem ohlášeného jednorožce. Tím spíš, že právě tento jednorožec byl úzce spřá-

telen s jeho synem i mnoha dalšími lidmi. Jeho jméno se během uplynulých tří týdnů hojně objevovalo ve zprávách a diskutovalo se o něm nejen tady, ale snad všude, kde žili jedinci nadaní sedmým smyslem. Existovalo spoustu dohadů, co jednorožci sledují, když dovolili, aby jedna z jejich rodin adoptovala lidskou dívku. Bylo hodně takových, kterým se podobné rozhodnutí zdálo nenormální až zvrácené. Naprosto nechápali, co vedlo čtrnáctileté děvče k tomu, aby si jako své rodiče vybralo čtyřnohé kopytnatce, o nichž se toho obecně moc neví. Jak se takoví tvorové dokážou postarat o lidské dítě!

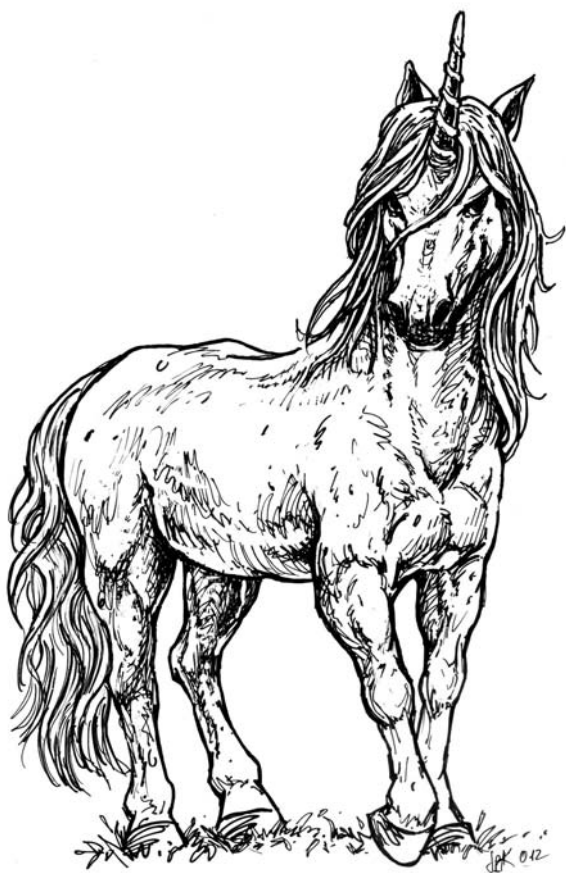
Ovšem ti, kdo znali okolnosti podrobněji, si o R'íhanovi a jeho rodině mysleli jen to nejlepší. Díky němu nebyla Hanka odsouzená k životu bez magie a díky své adopci teď byla nejen zdravá, ale i šťastná. V Posvátném háji jednorožců si poradili s kouzlem, které ničilo její tělo, a navrátili jí schopnosti sedmého smyslu. Několik nejbližších přátel však vědělo, že návrat zdraví ani tentokrát nebyl absolutní a v Hančině mysli je znovu ochranný blok, jenž zahaluje problematické místo v jejím vědomí. Tři týdny strávila dívka ve své nové rodině a všichni v útulku byli nesmírně zvedaví, jak se jí dařilo. R'íhan slíbil, že ji přivede, aby si užila zbylou část prázdnin ve společnosti přátel a kamarádů.

Konečně byli tady. Jednorožec R'íhan i s dívkou zamířil k lidem, kteří jim vyšli vstříc. Hanka se usmívala jako sluníčko. Nejdřív se srdečně objala se Svátou a s Rafanem. Hned za nimi se k ní prodrali Mojeranovi vnuci, dvojčata Sam a Tom.

„Čím vás doma zalévají, že tak rychle rostete?“ smála se a začala si potřásat rukama i s ostatními lidmi z útulku.

„Jsem tak šťastný, že jste jí pomohli,“ řekl Sváťa R'íhanovi, když ho pozdravil, „rád bych vám poděkoval, ale nějak mi na to nestačí slova.“

Jednorožec se lehce dotkl jeho ramene a odpověděl téměř poeticky: „Tvůj cit je jako sluneční paprsek, který zahřál mé srdce.“

Rafan, stojící hned za Svátou, se také usmíval. Lehce se R'ihanovi ukonil: „Díky.“

Jednorožec ho poctil stejným dotykem jako Svátou a dodal: „Postarejte se spolu s bratrem o mé dítě, ať se zase nezaplete do nějakých problémů. Bojím se, že její dračí krev je příliš vznětlivá.“